

LBRIS

We know
books

30

NÉMET–MAGYAR

MESE A
TERMÉSZETRŐL

Roland

Az Anyatermesztet ajándéka / Ein Geschenk der Mutter Natur	3
A világ legszebb helye / Der schönste Ort der Welt	4
A búzakalász és a pelyva / Die Ähre und die Spreu	5
A szélmagok / Die Windkörne	6
A dölyfös denevér / Die hochmütige Fledermaus	7
A gyöngyvirág története / Die Geschichte des Maiglöckchens	8
A katicabogár meséje / Das Märchen des Marienkäfers	9
Az almafa virága és a pitypang / Die Apfelblüte und der Löwenzahn	10
A nád és a tölgyfa/ Das Schilf und die Eiche	11
Miért van hasadás a babszemen? / Warum hat der Bohnensamen einen Riss?	12
Mire tanít a visszhang? / Was kann man vom Echo lernen?	13
Az év hónapjai / Die Monate des Jahres	14
Miért kukorékol a kakas hajnalban? / Warum kräht der Hahn im Morgengrauen?	15
Miért morcos a medve? / Warum ist der Bär mürrisch?	16
A kíváncsi elefánt / Der neugierige Elefant	17
A hasznos vödör / Der nützliche Eimer	18
A három testvér / Die drei Geschwister	19
A Nap és a Szél / Die Sonne und der Wind	20
A szamarak eredete / Die Herkunft der Esel	21
A Nap és a gyerekek / Die Sonne und die Kinder	22
A király és a kertész / Der König und der Gärtner	23
Két szekér az égbolton / Zwei Pferdewagen am Himmel	24
Hogyan szerezték meg az emberek a tüzet? / Wie kamen die Menschen in den Besitz des Feuers?	25
Miért van a békák hátán folt? / Warum ist der Rücken der Frösche gefleckt?	26
A fecske legendája / Die Sage der Schwalbe	27
A búzavirág legendája / Die Sage der Kornblume	28
A három pillangó / Die drei Schmetterlinge	29
Miért énekl a kakukk a nevét? / Warum ruft der Kuckuck seinen Namen?	30
A csiga büntetése / Die Strafe der Schnecke	31
A Jégkirálynő ajándéka / Das Geschenk der Eiskönigin	32

© Roland Kiadó

Keresse a Roland Kiadót a Facebookon is!

facebook.com/Rolandkiado

e-mail: office@roland-toys.eu

www.roland-toys.eu

A magyar nyelvű kiadás tekintetében minden jog fenntartva a Roland Kiadó részére.

Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a Roland Kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához kötött.

ISBN 978-615-5913-86-0

Kiadásvezető: Lengyel Orsolya

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezetője

Nyomdai munkák: Generál Nyomda Kft., Szeged

Egy napon, mikor az Anyatermészet érlelte a gyümölcsöket és zöldségeket a kertben, ideges hangokat hallott. A két gyermeke vitatkozott: a Nap és az Eső. Nem tudták eldönteni, hogy melyikük a legfontosabb a világon.

— Én vagyok a legfontosabb! – kiáltotta a Nap. – Nélkülem semmi sem nőne!

— Nem, én vagyok a legfontosabb! Nélkülem semmi sem teremne! – vitatkozott az Eső.

Az Anyatermészet megelégette a vitájukat, és elhatározta, hogy megleckézteti őket. A világ egyik részére küldte a Napot, a másikra pedig az Esőt. Így a Nap a Földnek ugyanazon az oldalán ragyogott, míg a másik oldalon az Eső folyamatosan zuhogott. Egy idő után a Nap felőli oldalon minden kiszáradt, az Eső oldalán pedig mindent elárasztott a víz. Amikor rádöbentek a hibájukra, a Nap és az Eső bűnbánóan visszatértek az Anyatermészethez, és a bocsánatát kérték. Az Anyatermészet örült, hogy gyermekei megtanulták a leckét. Örömeben egy különleges ajándékot adott a világnak. Az égre rajzolt egy csodálatos körívet piros, narancs, sárga, zöld, kék, indigó és lila színekből.

— Gyermekeim, örülök, hogy beláttátok: a világnak szüksége van mindkettőtökre – mondta. – Ezután ahányszor ugyanabban az időben látogatjátok meg a világot, ez a színes körív meg fog jelenni az égen. Ha a világ meglátja a szivárványt, tudni fogja, hogy boldogok vagytok, és együtt dolgoztok.

Ein Geschenk der Mutter Natur

Eines Tages, als Mutter Natur Obst und Gemüse im Garten reifte, hörte sie erregte Stimmen. Ihre Kinder, die Sonne und der Regen, stritten darum, wer von ihnen wichtiger für die Welt sei.

„Ich bin am wichtigsten!“, schrie die Sonne. „Ohne mich würde nichts wachsen!“

„Nein, ich bin am wichtigsten! Ohne mich gäbe es keine Ernte!“, widersprach der Regen.

Mutter Natur hatte es genug und beschloss, ihnen eine Lektion zu erteilen. Sie schickte die Sonne in einen Teil der Welt und den Regen in den anderen. So schien die Sonne auf der gleichen Seite der Erde, während auf der anderen Seite der Regen anhielt. Nach einer Zeit war auf der Seite der Sonne alles ausgetrocknet, auf der Seite des Regens hingegen war alles überflutet.

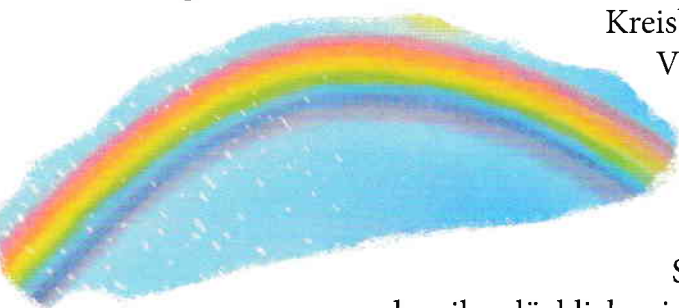
Als die Sonne und der Regen ihren Fehler einsahen, kehrten sie reuevoll zu Mutter Natur zurück und baten sie um Verzeihung. Mutter Natur freute sich, dass ihre Kinder die Lektion gelernt hatten. Vor Freude gab sie der Welt ein besonderes Geschenk. Sie malte an den Himmel einen wunderbaren

Kreisbogen mit Rot, Orange, Gelb, Grün, Blau, Indigo und Violett.

„Meine Kinder! Ich bin froh, dass ihr eingesehen habt, dass die Welt euch beide braucht“, sagte sie.

„Wenn ihr die Welt zur gleichen Zeit besucht, wird dieser bunte Kreisbogen am Himmel erscheinen.

Sieht die Welt den Regenbogen, so wird sie wissen, dass ihr glücklich seid und zusammenarbeitet.“

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy öreg és bölcs sas. Ez a sas olyan okos tanácsokat adott mindenkinek, hogy hamarosan az egész világon híre ment bölcsességének.

Egyszer egy ember elhatározta, hogy felkeresi ezt a sast. Egy hegy csúcsán talált rá, amint a tájat csodálta.

— Mit keresel itt? – kérdezte a sas, amikor megpillantotta.

— Szeretnék megkérni, hogy vigyél el engem a világ legszebb helyére. Ott szeretném eltölteni az életem hátralévő részét – válaszolta az ember, magában pedig azon töprengett, vajon hogyan fogja tudni eldönteni a sas, hogy melyik a legszebb hely a világon.

A sas felkapta az embert a hátára, és gyönyörű országok, végtelen tengerek felett repült vele. Az ember megnézhetette a világ összes csodáját és szépségét, de amikor látta, hogy a sas ezekre egyetlen pillantást sem vet, arra gondolt, hogy biztosan ezeknél sokkal különlegesebb helyre fogja őt röpíteni. A sas folytatta a repülést. Kis idő múlva a sivatagba értek. Itt a sas megállt, leszállt egy sziklára, és boldogan körülnézett. Az ember csodálkozva kérdezte:

— Miért hoztál ide, ahol se víz, se élőlény, csak homok és szikla van? Nem azt ígérted, hogy a világ legszebb helyére viszel?

— De igen, ez az a hely! Én ugyanis itt születtem, és számomra ez a legszebb hely a világon!

Mert mindenkinek az a legszebb hely a világon, ahol született, tehát a szülőföldje.

Der schönste Ort der Welt

Es war einmal ein alter weiser Adler, der allen so kluge Ratschläge gab, dass bald die ganze Welt von seiner Weisheit gehört hatte. Einmal beschloss ein Mann, den Adler aufzusuchen. Er fand ihn auf einem Berg, wo er die Aussicht bewunderte.

„Was suchst du denn hier?“, fragte der Adler, als er den Mann erblickte.

„Führe mich bitte an den schönsten Ort der Welt. Dort möchte ich den Rest meines Lebens verbringen“, antwortete der Mann, während er sich fragte, wie der Adler diesen Ort auswählen würde.

Der Adler nahm den Mann auf den Rücken und flog mit ihm über schöne Länder und endlose Meere. Der Mann betrachtete all die Schönheiten der Welt, doch als er sah, dass der Adler keinen Blick darauf warf, dachte er, der Adler bringe ihn zu einem ganz besonderen Ort. Der Adler flog weiter und landete schließlich auf einem Felsen in der Wüste. Da blickte er glücklich umher. Verwundert fragte der Mann: „Warum hast du mich hierher gebracht, wo es weder Wasser, noch Lebewesen gibt, nur Sand und Felsen? Hast du mir nicht versprochen, mich an den schönsten Ort der Welt zu führen?“ „Doch, das habe ich! Für mich ist das der schönste Ort der Welt, hier wurde ich nämlich geboren!“

Der schönste Ort der Welt ist für jeden der Ort, wo er geboren wurde, seine Heimat.

LBRIS | books A búzakaralász és a pelyva

Egy búzamező kecsesen lengedezett a nyári szélben. A telt búzakaralászok lehajtott fejjel várták az aratást. Az egész búzatarlóban csupán néhány karalász állt felemelt fejjel, és büszkén néztek át a többiekre.

– Milyen szépek vagyunk! – hencegett a beképzelt karalász. – Mi nem hajtunk fejet semmi előtt, biztos csodás sors vár ránk.

– Úgy lenne, ha a karalászokban nemcsak pelyva volna! – mondta egy meghajlott karalász. – A mi karalászaik tele vannak gyönyörű, kövér búzaszemekkel, amelyekből kenyér készül, és amelyekből jövőre újabb karalászok nőnek.

Megérkeztek az aratók. Levágták a búzát, és kérékbe rakták. A két búzakaralász egymás mellé került.

– Lám, te is oda kerültél, ahova mi – szólította meg a telt karalász.

Hamarosan megkezdődött a cséplés.

– Milyen gyönyörű, kövér búzaszemek! Megtartjuk magunk, hogy jövőre is ilyen gazdag termés legyen! – örvendeztek az aratók.

A beképzelt üres búzakaralászból pedig csak pelyva lett.

– Dobjátok ki! Még a juhoknak sem kell! Hogy került ez a többi közé? – csodálkoztak a cséplők. Ezért nem jó tehát látszat után ítélni, hiszen az sokszor félrevezet minket.

Die Ähre und die Spreu

Ein Weizenfeld schwankte leicht in der Sommerbrise. Die vollen Ähren erwarteten die Ernte mit gesenktem Kopf. Auf dem ganzen Feld standen nur wenige Ähren mit erhobenem Kopf und sahen stolz über die anderen hinweg.

„Wie schön wir sind!“, prahlte die hochmütigste Ähre. „Wir senken vor niemandem den Kopf und werden ein wunderbares Schicksal erfahren.“

„Du hättest Recht, wenn eure Ähren nicht nur Spreu enthielten!“, sagte eine gebeugte Ähre. „Unsere Ähren sind voll von dicken Weizenkörnern, aus denen Brot gebacken wird und aus denen nächstes Jahr neue Ähren wachsen.“

Die Schnitter waren angekommen. Sie schnitten den Weizen ab und banden ihn in Garben. Die beiden Ähren kamen zusammen.

„Schau mal, wir sind am selben Ort angelangt!“, sagte die volle Ähre. Bald begann man mit dem Dreschen. „Was für schöne große Weizenkörner! Wir könnten sie für Saatkorn behalten, damit wir auch nächstes Jahr so eine reiche Ernte haben!“, freuten sich die Schnitter.

Die eingebildete leere Ähre wurde nur zur Spreu.

„Werft sie raus! Nicht mal die Schafe wollen sowas! Wie gelangen sie hierher?“, wunderten sich die Drescher.

Deshalb sollte man nicht nach dem Aussehen urteilen, da es einen oft in die Irre führt.

Egy gazda, miután felszántotta a földjét, vetni kezdett. A kemény munkában elfáradt, és leült pihenni. Alig ült le, megjelent előtte a Szél, és ezt mondta neki:

— Látom, szorgalmasan dolgozol, ezért megajándékozlak téged egy tarisznya szélmaggal. De vigyázz, nehogy rossz kezekbe kerüljön! Nézd csak! – ekkor a Szél kivett a tarisznyából egy magot, eldobta, és elkezdett lengedezni a szél. Majd eldobott még egyet, ekkor a szél megélnékült. Amikor eldobott egy egész marékkal, a derült égből borzasztó vihar kerekedett. Dörgött, villámlott, majd kettészakadt az ég, közben úgy zuhogott az eső, mintha dézsából öntötték volna.

A gazda megköszönte a Szélnek az ajándékot. Otthon elrejtet-

te a tarisznyát, arra gondolt, majd aszály idején előveszi, és akkor majd bőségesen meglocsolja viharral a földjét.

Volt a gazdának egy naplopó fia. Egyszer, amint a házban kutakodott, megtalálta az elrejtett tarisznyát. Kioldotta, és bekapott belőle egy magot. Szempillantás alatt földhöz vágta a semmiből jött erő, olyan erős szél kerekedett, ami kitépett egy darabot a háztetőből, betörte az ablakokat, és csak úgy süvített a fiú szájában. Amikor a fiú magához tért, dühösen megfogta a tarisznyát, és az udvaron kiszórta belőle az összes magot. Olyan hatalmas tornádó támadt, ami elpusztította az egész vidéket.

Azóta a Szél nem ajándékoz meg többé embert szélmaggal.

Die Windkörner

Ein Bauer hatte das Feld gepflügt und begann zu säen. Von der harten Arbeit ermüdet, gönnte er sich eine Pause. Kaum setzte er sich hin, schon blieb der Wind vor ihm stehen und sagte: „Ich sehe, wie fleißig du arbeitest, deshalb schenke ich dir einen Säckel Windkörner. Pass aber auf, damit er nicht in falsche Hände gerät! Schau mal!“ Da nahm der Wind ein Korn aus dem Säckel, warf es weg und ein Hauch schwang. Dann warf er noch eines weg und der Wind kam auf. Als er eine Handvoll Körner fliegen ließ, brach aus heiterem Himmel ein heftiger Sturm los. Es blitzte, donnerte und goss wie aus Kübeln. Der Bauer dankte dem Wind für das Geschenk. Zu Hause versteckte er den Säckel und hatte vor, die Körner in der Trockenzeit zum Gießen zu verwenden.

Der Bauer hatte einen faulen Sohn. Im Haus herumstöbernd, fand er den Säckel, band ihn auf und verschlang ein Korn. Gleich wurde er von einer aus dem Nichts kommenden Kraft zum Boden geworfen, ein starker Wind riss einen Teil des Daches ab, zerbrach die Fenster und sauste im Mund des Knaben. Als der Knabe zur Besinnung kam, packte er wütend den Säckel und schüttete alle Körner im Hof aus. Der entstandene Tornado vernichtete das ganze Land.

Seitdem schenkt der Wind den Menschen keine Windkörner mehr.

